

tipus, sigui sotmesa als governs, amb la insistència necessària, una nota sobre aquesta qüestió, demanant l'establiment d'aquests contractes.

Igualment és desitjable que el B. I. T. (Bureau Internacional del Treball) sigui apellat a discutir sobre la necessitat de contractes tipus, i que l'acord de principi sigui obtingut entre la Internacional de les Caixes i de les Societats de Socors Mutus, d'una banda, i l'Associació Professional Internacional de Metges, per l'altra.

XI.—En cas de contractes col·lectius, l'Agrupament professional té el deure de vigilar constantment pel manteniment de les clàusules de cada contracte, en allò que es refereix particularment al mode de treball, la tarifa d'honoraris aplicables i el control mèdic. A més, seria de desitjar que l'Agrupament professional tingui la possibilitat de vetllar per l'exercici lleial dels contractes *individuals* establerts sota la seva inspiració.

XII.—Jurídicament el metge pot sempre "llogar els seus serveis", però té el deure de conservar sencera la seva independència professional, en allò que es refereix a l'exercici tècnic de la medicina.

XIII.—En el cas que un metge hagi "llogat els seus serveis" *en totalitat* a l'Estat o a una col·lectivitat, ha esdevingut, en realitat, un funcionari o quelcom per l'estil. Ha d'acceptar aleshores tots els deures inherents a la seva funció, conservant sempre, però, també en aquest cas, la seva independència tècnica, en allò que es refereix al tractament dels seus malalts, sota reserva, si hi hagués lloc, que tota "consulta entre confreres" li doni la possibilitat d'explicar-se amb tota franquesa, llibertat i en una perfecta igualtat.

XIV.—El metge ha d'esforçar-se en totes les circumstàncies, a conservar *relacions correctes*, àdhuc benèvols, envers els seus companys. Igual haurà de fer envers els "paramèdics" (infermers, massatgistes, llevadores, farmacèutics, etc.). Respecte a aquests paramèdics, mai no haurà de tolerar una usurpació de funcions i encara menys emmascarar amb la seva complicitat un *exercici il·legal* de la medicina.

XV.—L'exercici simultani de dos professions per un metge és considerat per la major part d'agrupaments mèdics com contrari a la dignitat mèdica.

Especialment l'exercici simultani de la medicina i de la farmàcia no hauria d'ésser admès.

Quan per raons especials (topogràfiques o altres) un metge està autoritzat de fornir medicaments, no haurà de tenir oficina oberta a tots, i s'ha d'abstenir de la venda de tot producte o objecte que no sigui directament útil al tractament per ell prescrit.

Dels drets dels metges

I.—S'ha pogut veure quant múltiples i imperiosos són els deures dels metges. D'ells en resulta que, a part els drets *generals* de tot ciutadà, ha de posseir certs drets *especials*, inherents a la seva professió mateixa i que per altra banda, en la seva majoria, són indispensables a l'exercici normal i sa de la medicina. Aquests drets han d'ésser-li, doncs, legalment reconeguts, en interès de la mateixa salut pública.

II.—Les lleis han de donar als metges diplomats, o qualificats oficialment, garanties contra l'*exercici il·legal* de la medicina i contra tota *usurpació* de títols, d'ordre mèdic.

III.—Aquestes lleis existeixen a molts països, però les *sancions* són sovint insuficients i àdhuc quan no ho són pas legalment, massa sovint insuficientment aplicades.

IV.—Les lleis han de donar—sigui al *metge* diplomats o qualificats legalment, després de llargs estudis, sigui al *públic*, per tal que aquest no pugui ésser enganyat d'aquell a qui confia la seva salut—la garantia que tot metge ha efectuat realment els estudis legalment reconeguts necessaris per a l'exercici de la medicina.

V.—Proveït de títols adquirits després d'estudis llargs i dispendiosos, tot metge ha de poder viure normalment i honorablement de la seva professió. L'estament mèdic organitzat té, doncs, el dret de reclamar de l'Estat les mesures necessàries per evitar una *plètor*a mèdica que és, per altra banda, contrària al bé públic. En efecte, un metge que no pugui subvenir a les seves necessitats vitals i a les de la seva família, pot ésser obligat a lamentables compromisos, materials i morals, incompatibles amb un exercici regular i normal de la medicina.

VI.—Essent un dels principals factors de la curació la mútua confiança entre el malalt i el seu metge, tot malalt, exceptuant uns reduïts casos (exèrcit i alguns hospitals públics), ha de poder elegir lliurement el seu metge (núm. 1 de la Carta Mèdica).